U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **N. I.,** zast. Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2018, č. j. 2 Az 11/2014 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2014, č. j. OAM-135/ZA-ZA13-P06-2013, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se stěžovateli podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

[2] Ze správního spisu postoupeného žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Stěžovatel podal dne 29. 4. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti, vyznává islám a je svobodný a bezdětný. V Kyrgyzstánu proti němu není vedeno trestní stíhání, vojenskou službu nikdy nevykonal, nebyl také členem žádné politické strany či jiné organizace. Stěžovatel uvedl, že politicky angažovaná byla jeho teta, která byla členkou strany Ata-Žurt. Stěžovatel má nedokončené vysokoškolské vzdělání. Ze své vlasti vycestoval dne 22. 3. 2013 mikrobusem přes Kyrgyzstán a Kazachstán do Moskvy, asi po měsíci odjel z rusko-běloruských hranic ukryt v nákladním prostoru nákladního automobilu do České republiky, kam vstoupil ilegálně dne 24. 4. 2013 na neznámém

hraničním přechodu. Kyrgyzstán stěžovatel opustil kvůli zastrašování a vyhrožování. Uvedl, že Česká republika není jeho cílovým státem, avšak také sdělil, že by bylo dobré, kdyby zde mohl zůstat, chtěl by zde žít a studovat ve svém oboru. V případě návratu do své vlasti má obavy o svůj život, mohl by tam být zabit. O svém zdravotním stavu vypověděl, že má problémy se srdcem, v případě bolesti užívá uklidňující léky, dále jej více než rok pobolívají ledviny. Dne 14. 5. 2013 byl se stěžovatelem veden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm stěžovatel uvedl, že do České republiky přicestoval společně s Ch. D. (syn sestry stěžovatelovy babičky S. I.) a s „tetou" K. I. (mladší sestra stěžovatelovy babičky S. I., dále nazývaná jako „teta"). V své vlasti stěžovatel žil posledních šest let v Bikšeku u tety, navštěvoval státní univerzitu a přivydělával si brigádami. Z Kyrgyzstánu odcestoval kvůli problémům, které měl po politickém mítinku strany Ata-Žurt, pro jejíhož předsedu K. T. pracovala stěžovatelova teta. Stěžovatel při pohovoru uvedl, že se o politiku nezajímá, na mítink se vydal na popud tety a také proto, že mu byla slíbena odměna 100 USD za účast. Mítink probíhal před vládní budovou v Bikšeku 2. října nebo listopadu 2012 a na místo se dostavil se svým dalším příbuzným E. Stěžovatele a jeho příbuzného požádal pan T., aby odvezli tetu do kanceláře. Stěžovatel pana T. znal, občas pro něj něco zařídil, někam odvezl dokumenty apod. V kanceláři mu teta dala hnědou složku a řekla, ať jede domů a složku nikomu neukazuje a nedává. Asi hodinu po příjezdu stěžovatele domů přijela teta, požádala jej o složku a řekla, ať si všichni sbalí věci a doklady a odjedou z domu. Následně se stěžovatel 20. února 2013 dozvěděl, že jeho příbuzný Ch. D. byl zbitý u vchodu do univerzity příslušníkem SNB, který se jej vyptával na nějaké dokumenty. Asi dva nebo tři dny nato byl stěžovatel společně s E. napaden třemi muži, kteří se také představili jako příslušníci SNB, prokázali se průkazy a začali se vyptávat na tetu. Tito muži byli hrubí a nakonec se vše zvrhlo ve rvačku, načež stěžovatel ztratil vědomí a probral se až v nemocnici s diagnostikovaným otřesem mozku. Po deseti dnech odešel bydlet ke své matce, kde byl až do odjezdu z vlasti. Ta mu řekla, že musí odjet z Kyrgyzstánu, jelikož po něm, tetě a Ch. pátrají orgány ministerstva vnitra. To, že byl napaden, hlásil policii v nemocnici, i když v tom nespatřoval smysl, jelikož byl napaden příslušníky SNB, nikdo jej však ohledně vyšetřování nekontaktoval. Cestu do České republiky mu financovala teta, která taky rozhodla, kam společně s ní a Ch. z Ruska odjíždí. O přestěhování se do jiné části Kyrgyzstánu nepřemýšlel, jelikož má za to, že by jej orgány ministerstva vnitra byly schopné najít na celém území SNS. Při vycestování do Kazachstánu problémy neměl, prokázal se platným občanským průkazem. V České republice zažádal o mezinárodní ochranu, aby zde mohl zůstat, normálně žít a aby neměl problémy s policí. Obává se, že v případě návratu do vlasti by jej mučili a zavřeli do vězení a že by jej kvůli dokumentům, které přepravoval pro tetu, mohli i zabít. Dokumenty nečetl, pouze pochopil, že obsahují kompromitující materiály na úředníky, včetně ministrů a poslanců. Po příjezdu do České republiky nebyl stěžovatel v kontaktu s členy své rodiny, kteří zůstali v Kyrgyzstánu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se stěžovatel bránil žalobou u městského soudu. Namítal, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nesprávně tak posoudil žádost o azyl. Dle stěžovatele žalovaný nesprávně aplikoval poznatky ze Zprávy o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu vydanou Ministerstvem zahraničí USA. Žalobci by také po jeho návratu do Kyrgyzstánu mohlo hrozit pronásledování, fyzické napadení a v důsledku toho i porušení

jeho práva na život. Žalovaný tvrzením stěžovatele nevěnoval dostatečnou pozornost a nesprávně hodnotil důkazy, jinak by mu azyl podle § 12 zákona o azylu udělil.

[4] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 22. 1. 2018, č. j. 2 Az 11/2014 - 64. V odůvodnění svého rozsudku vypořádal námitky obsažené v žalobě a ztotožnil se závěry správního orgánu. Městský soud konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, azyl mu tedy dle tohoto ustanovení nemohl být udělen. Městský soud také dospěl k závěru, že u něj nebyl naplněn ani důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu soud taktéž neshledal, jelikož tvrzení stěžovatele dle něj neimplikovalo vážnou újmou, která by mu hrozila v případě návratu do vlasti.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Má za to, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Stěžovatel namítá, že v průběhu řízení uvedl azylově relevantní důvody, se kterými se správní orgán nedostatečně vypořádal. Má za to, že pronásledování kvůli účasti na mítinku politické strany by mělo být považováno za důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel také odmítá, že by jeho obavy z návratu do země původu byly vyjádřeny pouze obecně, domnívá se, že jeho výpověď je konzistentní a jeho tvrzení jsou dostatečně doložena. Stěžovatel je přesvědčen, že jsou zde důvody pro postup dle § 14a zákona o azylu, jelikož existuje riziko vážné újmy při navrácení do vlasti. Stěžovatel také soudu vytýká, že se nezabýval nesprávnou aplikací poznatků ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2012 Ministerstva zahraniční USA ze strany správního orgánu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2018, č. j. 2 Az 11/2014 - 64 ve výroku I. a II. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudek městského soudu, přičemž nespatřuje v postupu soudu ani ve svém postupu žádné pochybení. Rozhodnutí žalovaného i rozsudek soudu dle něj byly vydány v souladu se zákonem. Žalovaný zopakoval, že ve stěžovatelově případě neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný taktéž považuje obavy stěžovatele z návratu do země původu za neopodstatněné, mimo jiné i proto, že zemi opustil legálně a bez problémů. Dle žalovaného nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, proto mu nebyla přiznána ani doplňková ochrana. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji proto Nejvyšší správní soud v plném rozsahu zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti

kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,* 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,* 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s., nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[9] Klíčovou otázkou v dané věci je, zda újma, která stěžovateli podle jeho tvrzení hrozí, dosahuje intenzity pronásledování. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu platí: „*Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahuj intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ [viz také čl. 9 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES) a judikaturu Soudního dvora EU, např. rozsudek ze dne 7. 11. 2013 ve spojených věcech *Minister voor Immigratie en Asiel proti X* (C-199/12) *a Y* (C-200/12) *a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel* (C-201/12), body 50 - 61]. Obdobným skutkovým příběhem, a to tety stěžovatele, se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku sp. zn. 1 Azs 144/2014, neshledal přitom důvody přijatelnosti kasační stížnosti a odmítl ji. Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od závěrů v rozsudku sp. zn. 1 Azs 144/2014, odchýlit ani v případě stěžovatele. Je sice pravdou, že stěžovatel byl ve své vlasti hospitalizován v důsledku poranění, které mu měl způsobit příslušník bezpečnostních složek Kyrgyzstánu, avšak podle toho, jak stěžovatel skutečnosti vylíčil, nebylo primárním cílem těchto příslušníku stěžovatele napadnout. Stěžovatel byl příslušníky SNB nejprve dotazován na svou tetu. Až poté, co stěžovatelovi přišel způsob jejich jednání hrubý, byl na ně dle svých slov také hrubý a vše se zvrhlo ve rvačku. Když byl stěžovatel následně hospitalizován, nikdo se jej již vyhledat nepokusil, nikdo jej také nevyhledal poté, co se zotavoval u své matky v Bikšeku; resp. takovou skutečnost stěžovatel ani netvrdil. Vzhledem k výše uvedenému nelze tedy dojít k závěru, že by jednání kyrgyzských státních orgánů či soukromých osob vůči stěžovateli dosahovalo nutné intenzity pronásledování.

[10] Ke stěžovatelem vytýkané vadě správního řízení spočívající v nespolehlivě zjištěném skutkovém stavu lze poznamenat, že *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování*

své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti [§ 23 zákona o azylu ve spojení s čl. 13 odst. 3 procedurální směrnice (č. 2005/85/ES)]. Co se týče kvality a dostatečnosti důkazů opatřovaných správním orgánem v azylovém řízení, lze odkázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Z něj vyplývá požadavek, aby informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany byly v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Popsané požadavky na dokazování v azylovém řízení žalovaný dle Nejvyššího správního soudu respektoval. Stěžovatel měl možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti v rámci své výpovědi, byla mu také dána možnost předložit související důkazy.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, městský soud se všemi žalobními tvrzeními stěžovatele podrobně zabýval a vypořádal je dostačujícím způsobem (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud taktéž neshledal, že by městský soud pochybil při výkladu hmotného práva. Závěry žalovaného a městského soudu mají oporu ve spisovém materiálu a jsou rovněž v souladu s konstantní judikaturou správních soudů.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelem namítanou skutečnost, že se městský soud nezabýval vytýkanou nesprávnou aplikací poznatků ze Zprávy o dodržování lidských zpráv za rok 2012 zpracovanou Ministerstvem zahraničí USA. Městský soud se k této žalobní námitce stěžovatele zcela dostatečně vyjadřuje v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 1. 2018, č. j. 2 Az 11/2014 - 64 bod bodem 17.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Městský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení. Netvrdil-li stěžovatel žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[14] O nákladech řízení rozhodl nevyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnosti odmítnuta.

[15] Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2 Az 11/2014 - 50, ustanovena zástupkyní Mgr. Liliana Křístková, advokátka se sídlem

I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát. Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif"). Zástupkyni stěžovatele tak náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů své zástupkyně ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 300 Kč. Celkem tak odměna za zastupování činí 3400 Kč. Zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, což doložila Nejvyššímu správnímu soudu osvědčením o registraci. Částku 3400 Kč je tak nutno navýšit o 21 %, přičemž toto navýšení činí 714 Kč. Výsledná odměna za zastupování tak po přičtení daně z přidané hodnoty činí 4114 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu